

вълшебницѣтъ, която ѝ рече: „Господжо, трѣбваше да искате за сына си по-добръ да има добръ воля, нежели таленти; той ще секога да бѣде лошъ, и ще успѣва тъй както що го видите.“ Като каза тѣзи думи на царицѣтъ, нерачи вече нито да ѝ погледне. Горката тази царица ся много наскърби, и ся завърна въ палата си. Тя поиска да погълчи Срѣтка за да го одължи да неправи вече тъй; но той вмѣсто да ѝ ся обѣщае че ще ся поправи, каза че ако го наскърбятъ се тъй, той ще ся остави да умрѣ отъ гладъ. Тогава царицата уплашена, зе го на колѣната си, цѣлуваше го, даде му благины и му рече, че ако си яде както си ядеше обыкновенно, тя нема да го кара да учи до осемъ дни. Между туй принцъ Злоческо бѣше чудо въ наукѣтъ и сладостѣтъ; той ся бѣше толко навикналъ за да му противорѣчѣтъ, щото неискаше вече да знае; и глѣдаше само и само да прѣдусрѣща каприциитѣ на Срѣтка. Но туй лошо дѣте, което побѣсенѣваше, като го виждаше облѣченъ като него, не можеше да го търпи, а въспитателитѣ, за да угождѣтъ на младия си господаръ, биехъ Злоческа секой часъ. Най послѣ туй лошо дѣте каза на царицѣтъ, че не можеше вече да глѣда Злоческа, и че нема вече да яде ако го не испадѣтъ изъ палата. Етоги прочее Злоческо на пѣтя; и като ся секой боюеше да небы да злоупотреби на принца, никой нерачеше да го прибере. Той прѣнощува подъ едно дърво, прѣмрѣлъ отъ студъ, защото бѣше зимѣ и бѣше изѣлъ само единъ залъгъ хлѣбецъ, когото му бѣхъ дали отъ християнскъ любовь. На другия день рано, той си рече въ себе: „Токо тъй празденъ безъ да работѣ нищо, не щѣ да сѣдѣ тука; щѣ работѣ колкото да заслужвамъ хлѣба си до тогава, до когато